

ספינת האהבה טבעה

ניצולים אחנם פק ורודוף צינדר
בלי פרוטה בכי

כל תיקוה להציל משהו מספינתו. כריסטי טין עמדה ללדת תוך ימים ספורים וכספם המועט אול והלך. בשארם פגשו את סוחר המכונות הירושלמי הצעיר אבי פלוגי. כששמע אבי את סיפורם, אמר להם: "קודם כל עלו לירושלים, אחריכך נראה." הם תפסו טרמפ עם הגיאולוג יוסי לוי, והגיעו לבירה. כאן ניסה פלוגי, שהוא תושב קבוע של קפה-הבוהימה טעמון, לארגן להם מקום-מגורים.

הבוהימה נרתמה לעזרה. אישה-העסקים אלי גיל תרם בית קטן בבית-זית. הבית בן שני החדרים, השוכן סמוך לבית-השלו, שיפק בהחלט את צרכי הארבעה. אנשים אחרים תרמו מזרונים, שטיחים, בגדים לתינוק וכלי-מיטבח.

אלי הבטיח להם כי לא יורוק אותם לרחוב עד שיימצא להם סידור, ואבי פלוגי דאג למחסורם. התינוק יוסטוס עלה במיש-קל, ואילו כריסטיין מצפה בכל רגע לצירי-הלידה. רק יוסט מסתובב עצבני ומודאג. לא ברור לו כיצד יחלץ את ספינתו, ופרט לתינוק אין לו מושג מה יילד יום: "נזכה שהתינוק ייוולד, וכששני התינוקות יגדלו מעט ואפשר יהיה לנסוע איתם הלאה, נמשיך במסענו. קודם-כל ניסע להולנד, ושם אנסה להשיג סכום-כסף על-מנת לקנות ספינה נוספת. אנחנו פשוט מוכרחים להגיע לאיי סיישל, כמתוכנן."

את הסכונותיהם, והם נותרו מחוסרי-כל. אחרי ששהו בשארם-אל-שייך חודש ימים, כשהם מקווים כל העת כי חיליהם ישלח צוללנים אל הספינה, הסתבר לארבעה, לדיבריהם, כי אפסה כל תיקוה שיקבלו עזרה כלשהי מחיליהם. יוסט עזר מו יצא לחלץ חפצים מהספינה, אך לא הצליח לאתרה.

ובינתיים קרבה שעתן של הגשים ללדת. ישראלי בשם מיכאלו, שלו כפר-יוסף ב"ש שארם-אל-שייך, שיכן אותם אצלו ודאג לכל מחסורם.

רודוף ואחנם החליטו לנסוע לירי-שלים, כדי שאחנם תוכל ללדת בבית-החולים הדסה. צה"ל סידר להם טרמפ במשאית שנסעה צפונה, אך הם מתלוננים כי הטילטולים גרמו לתינוקם, יוסטוס, ש"נולד לפני כחמישה עשר יום, להיוולד קודם זמנו ובמישקל פג. בירושלים הכירו השניים רופא אמריקאי, שהזמין אותם לדירתו. אחריכך פנו בבקשת עזרה לשגרירות הולנד, אך שם הציעו להם למצוא לעצמם מקום באכסניית-נוער. שעה שאחנם ילדה את התינוק, התרוצץ רודוף והיפש מקום-מגורים לשניהם ולתינוק שרק נולד. למזל פגש, באקראי, בעיתונאי הדרום-אפריקאי סולי סטקול, שהציע לו מייד את חדרי המגורים בדירתו בת שני החדרים. ובשארם-אל-שייך, בינתיים, איבד יוסט

של ארבעתנו. שאותן צילמנו במשך המסע. ביקשתי מהצוללנים שביניהם לצלול יחד אתי ולהציל מה שניתן להציל, אבל הם עמדו וחיכו להוראות, ובינתיים העבירו את הזמן בהסתכלות על תמונות-העירום, וצחקו.

"לבסוף איבדתי את סבלנותי. ביקשתי מהחיליים להשאיר את הספינה על השירי-טון כדי שאוכל להציל דברים גם בלי עזרתם. הם הוציאו אותי בכוח מהספינה, למרות שצעקתי: "אני מאבד את הספינה, תנו לי לפחות להציל את הדברים!" הם אמרו לי, אל תדאג, יהיה בסדר, אבל אני דאגתי, ושום דבר לא היה בסדר. הספינה, שהיתה בנוייה מברזל, שקעה לעומק של 18 מטרים ברגע שהורידו אותה מהשירטון."

את החור שנוצר, הם הביאו גם שתי משאבות מיוחדות, בשביל לשאוב את המים שחדרו בינתיים לספינה. אבל כשניסו להפעיל את המשאבות, הסתבר שאחת מהן אינה פועלת כלל, ואילו השנייה הפסיקה לעבוד כעבור חמש דקות.

השירטון הגורלי

"מייד אחריכך נתקעה אחת הספינות על שירטון, ואילו הספינה השנייה שברה מדר-חף. מובן שהחיליים הישראליים היו עסוקים קים בבעיות עם הספינות שלהם, והזניחו את הספינה שלנו, וכך הלכו לאיבוד שלוש

ניצולים יוסט פק וכריסטיין פדונט
הבית שקט למצולות

חיליהם הישראלי סירב למסור תגובה רשמית על האשמותיו של יוסט פק. סא"ל מנחם ווהר מלישכת דובר צה"ל טען, כי חיליהם אינו מגיב באופן רישמי על כל טענה המופנית כלפיה, אך לעומת זאת הוא ערך חקירה אצל "אנשים בשטח", כפי שהגדיר זאת, והרי תגובתם:

חוסר-התמצאות

מוחלט

"הספינה ההולנדית היתה מיושנת במהירות מירבית, ולאחר חקירת בעלי-הספינה, יוסט פק, שהוא גם רבי-החובל שלה, הסתבר כי העלייה על השירטון נב"ע זה חוסר-התמצאות מוחלט בשטח. "החילוץ הראשוני של הספינה בוצע עוד באותו לילה, מייד לאחר שניראו רקטות התאורה. על אחת מספינות הדבור שיצאה לחילוץ היה רופא, שהזעק באופן מיוחד. פעולת-החילוץ נעשתה בשיתוף-פעולה מלא עם הבעלים, ותוך כדי התייעצות. בחילוץ השתתפו שלושה כלי-שייט וצוללנים. ה-ספינה היתה מיושנת, וקרקעיתה נפגעה כשעלתה על השירטון. "אילו לא ניסו להצלה והיו משאירים אותה על השירטון, כפי שביקשו הבעלים, היתה מתנפצת אל הסלעים עם הגיאיות. לבעלים יש אפשרות לחלץ את ספינתם על-ידי הבאת אנשי-מיקצוע מיוחדים. חיל-הים נתן את מירב עזרתו מעל ומעבר ל-מקובל, בשל היות האנשים על ספינה הור-לנדית, והאנשים שהשתתפו בחילוץ נפגעו מאד מעצם טענותיהם של המחולצים."

חוק הים הבינלאומי קובע, כי מי שמחלץ ספינה מקבל מחצית מערכה. ליוסט פק ולחבריו אין פרוטה בכיסם. הספינה כילתה

שעות. בשעה 12.00 בצהריים החלו לעבוד שוב על יוסטוס. ראיתי שהם לא יודעים מה שהם עושים, ושלמרות כוונותיהם הן טובות ועם כל הכבוד הם פשוט לא מיק-צועיים.

"הצעתי להם את עזרתי, ניסיתי להגיד להם מה לעשות, אבל הם פשוט התעלמו ממני לחלוטין ואמרו לי, אל תדאג, יהיה בסדר. הם עשו שגיאות בכו אחר זן, שמו את משאבות-המים במקום גרוע, קשרו חב"לים במקומות הלא-נכונים, ובמשך כל הזמן הזה מזג-האוויר השתנה לרעה, וגיאיות החלה להסתמן באופק. הגלים עברו את הספינה ומילאו את כולה במים.

"כשראיתי שהם לא עושים שום דבר פרודוקטיבי, קפצתי ביוזמתי למים וניסיתי להציל כמה חפצים בעלי-ערך שהיו ב-ספינה. הספינה היתה בייתי, היה לי בתוכה הכל — החל מרשי-קול ופטיפון, וכלה בחמש גיטאות, עשרות ספרים, תקליטים, קסטות, שטיחים, מיזרונים, תמונות, מיטבח שלם — הכל. את מה שהצלחתי להציל שמתי על סירת-ההצלה.

"אבל אנשי החייל, בפיקודו של מפקדם סירבו להעמיס את החפצים על ספי-נתם. כעסתי מאד, קפצתי על סירת-ההצלה שלי והחלטתי לישט לכיוון ג'יבוטי. רק אז הסכים הקצין שאעלה את החפצים על ה-ספינה.

"בשעה 4.00 אחה"צ, כשהכל ניראה כבר חסר-תיקוה והם הבינו שהם לא מסוגלים להציל את הספינה, הם הביאו ספינת-גרר כדי שתגרור את ספינתי מעל השירטון. הסברתי להם שזה מגוחך, יוסטוס היתה מלאה במים, והיה ברור שאם הם מורידים אותה מהשירטון היא מייד תטבע.

"בשעה שאני עמדתי וראיתי איך כל עולמי שוקע במצולות הים, עמדו החיליים הישראליים ואספו מן המים תמונות-עירום

הספינה "יוסטוס" לפני הטביעה
וגם תינוק